

N:o 17.

Redaktion: ADOLF LINDGREN. FRANS HUSS.
Expedition: HUSS & BEER.

Stockholm den 1 November 1884.

Pris: Helt år 6 kr. Halft år 4 kr.

Lösnr 30 öre. Annonpris 20 öre petitråd.

Årg. 4.

Signe Hebbe.

En biograf har sagt om Signe Hebbe, att så väl utländska som svenska tidningar skrivit så mycket om denna en af Sveriges första konstnärinnor, att det som vidare kan sägas endast kan blifva ett upprepande af hvad förr är sagdt. Vi bringa i dag hennes porträtt och mena att Signe Hebbe är en allt för betydande konstnärinna för att icke något af det gamla och äfven litet nytt om henne skulle vara för våra läsare välkommet. Vi hemta följande ur norska »Figaro».

Som så många andra af Sveriges ryktbarheter inom konst och vetenskap, är hon född i Småland. På en stor och vacker egendom, Näsbyholm, i Östbo härad och Vernamo socken såg hon, hvars lott det skulle blifva att öka det sjungande Sverige med ännu ett berömdt namn, dagens ljus. Redan tidigt yppade sig hennes musikaliska anlag och vid 4 års ålder hade hon uppfattat och lärt sig en hel del visor, dem hon med stor frimodighet föredrog i hemmets krets, hvars oskrymtade bifall säkert glädde henne mer än många senare triumfer. Hon hade också den tiden ett storartadt auditorium, ty i hennes barndoms- och ungdomshem så-

gos dagligen såsom gäster landets främsta män och kvinnor i konst, literatur och vetenskap. Män sådana som Tegnér, Geijer, Thomander, Runeberg, Lars Hierta, Säterberg m. fl. ha mången gång efter liten Signes sängrepresentationer till bifall strukit sin hand genom den lilla sängerskans krusiga lockar. Det berättas också, att då modern för första gången

visade Tegnér sin lilla skatt och hörde honom säga i det han lade handen på barnets hufvud: »Gud signe dig», fattade hon inom sig det beslutet, att Signe skulle blifva dess namn; och så blef det.

Hvilket stort inflytande hemmet och särskildt modern utöfvar på barnets utveckling är en känd sak, och här hafva vi en bekräftelse på denna sanning. Signe

Hebbes moder är nämligen den konstliska, musikaliska och vittra författarinnan Vendela Hebbe, född Åstrand, gift med Gustaf Clemens Hebbe, hvilken äfven gjort sig känd såsom historisk och politisk skriftställare. Hvilken riktning den unga telen i detta estetiska hem skulle taga, var snart gifvet; hennes begåfning hänvisade henne otvetydigt att blifva sängerska. Hade den lilla Signe hittills just ej visat synnerlig lust för boken och den tröttande skolgången, utan öfverlemnadt åt sin moder, sin präktiga och sällsynt begåfvade moster Pella samt sina äfven i andligt hänseende rikt utrustade äldre systrar Fanny och Thekla att lära sig lexorna, i det de fingo läsa dem högt för henne tills hon kunde dem, så blef nu med ens allvar i leken, ty nu stod hon framför den heliga porten; — det gälde nu för henne sjelf att öppna den för att få

Signe Hebbe

rätt till beträdande af konstens tempel. Från det ögonblicket var barnets egen vilja som bortbläst. Arbetslusten hade fått vingar, och de utbredde sig med förunderlig rörelsekraft mot det bestämda målet. Under sådana förhållanden började då Signe Hebbe sina studier för vår bekante sånglärare Isidor Dannström. Efter en tids förlopp reste hon till Berlin, der hon tog undervisning af den kände teoretikern, komponisten professor Richard Wüerst. Det var emellertid Pariskonservatoriet förbehållet att fullborda dessa af eleven omsorgsfullt skötta studier; hon begaf sig från Berlin till Paris, der hon i tre år fortsatte sin utveckling för lärare sådana som Masset (sång), Levasseur (dramatik) och Elie (mimik och plastik). Hennes lärares uttalande om henne och den af dem visade omsorgen om hennes ledning bära också de vackraste vitnesbörd för Signe Hebbe. Någoting ganska betecknande från den tiden är, att hon en gång under lärarens sjukdom — temmeligen länge — skötte för honom den plastiska undervisningen, då hon hade till elever flera, hvilka sedan som konstnärer tillhörde Théâtre français. Följden af denna begåfning och allvarliga flit var också att hon blef Lauréate eller tillerkänd första priset vid stora operans afdelning för sång och dramatik. Man kunde nu tänka, att hon i likhet med så många andra trodde sig fullfärdig med utgåendet från konservatoriet. Men långt derifrån. Hennes mening är tvärtom den, att man aldrig blir riktigt färdig. Utom fortsatta studier på egen hand har hon därför studerat för andra konstnärer, hvaribland den verldsberömda Adelaide Ristori, den berömda tragikern Ernesto Rossi samt den för sin sång och skådespelarekonst lika bekante Gustave Hippolyte Roger samt äfven för Lamperti. Jenny Lind och Louise Heiberg hafva också utöfvat en väsentlig konstnärlig inflytelse på henne och ständigt visat för henne stort intresse. Vidare har hon instuderat flera af sina roller för komponisterna sjelfva. Sålunda har hon för Margareta i »Faust» samt titelrollerna i »Lalla Rookh» och »Mignon» haft de respektive kompositörerna Gounod, Félicien David och Ambroise Thomas till vägledare. Hon har dessutom icke blott nöjt sig med att studera sin rol och den opera, hvartill den hör, utan gått till botten med saken och studerat allt, som kunde lända till hjälpmedel att på bästa sätt lösa sin uppgift. Hon är obetingadt en af de mest kunskapsrika artister som finnas.

Signe Hebbe har fört ett rikt konstnärslif. Hon har uppträdt så väl på scenen som på konserter i de flesta af Europas större städer. Utom i sitt fädernesland, der hon upprepade gånger varit fäst vid operan, har hon uppträdt i Paris, Lyon, Genève, Palermo, Varsjav, Berlin m. fl. tyska städer, London, Köpenhamn samt Norges och Finlands förnämsta städer, antingen såsom gäst, med fast engagement vid scenen, eller såsom deltaga-

rinna i konsertturnéer. Af hennes repertoar må bland de många rollerna nämnas: Valentine i »Hugenotterna», Margareta i »Faust», Selika i »Afrikanskan», Alice i »Robert», titelrollen i »Traviata», Julia i Gounods »Romeo och Julia», titelrollen i »Fidelio», »Mignon», »Lalla Rookh», »Carmen», »Aida», »Semiramis» och »Beatrice di Tenda», Susanna i »Figaros bröllop», Cherubin i »o, Marie i »Regimentets dotter», Agatha i »Friskyttan», Elsa i »Lohengrin», Irma i »Muraren», Artemis i »Iphigenia i Aulis», Pamina i »Trollflöjten», Rachel i »Judinnan», Leonora i »Trubaduren», Donna Anna i »Don Juan», Lucretia i »Lucretia Borgia», Elvira och Zerlina i »Don Juan», Orsino i »Lucretia Borgia», Leonora i »Favoriten», Adalgisa i »Norma», Mathilda i »Wilhelm Tell», Bertha i »Profeten», och vidare Gabrielle i »Nattlägret i Granada», Irene i »Belisario», Amalie och Oscar i »Ballo in Maschera», Myrrha i »Sardanapale», Kungunda i »Hans Sax», Romeo i »Vacais» »Romeo och Julia», La reine de Chypre m. fl. roller, hvilka hon, modersmålet oberäknadt, utfört på tre eller fyra språk.

Signe Hebbes konstnärsnatur måste sålunda ega mer än blott sångens materiel för att kunna uppbära en volym af så stora roller och vinna det erkännande, som har kommit henne till del. Koloratursången har egentligen icke, ehuru hon äfven häri visar sig mycket respektabel, fin och distingué, varit hennes fack; nej, det är snarare det breda, kraftiga, sanna, jag skulle vilja säga det realistiska i sångdramat, som hör henne till. Hon är med andra ord dramatisk sångerska. Det är skaparkraft i det sätt, på hvilket hon löser sina uppgifter, och hon har bevisat det med att kreera åtskilliga roller. Hennes »Fidelio» är gripande, och hon har visat sig vara den enda, som på vår operascen kunnat hålla detta Beethovens mästerverk uppe; i hennes »Margareta», »Valentine», »Selika» och andra roller har hennes nya, väl genomtänkta uppfattning väckt vår beundran. Hufvudsaken hos henne är ej blott att sjunga, utan att sjunga så, att det blifver förstått. Deraf också hennes frasering och deklamation, hennes distinkta uttal af hvarje ord och hennes korrekta plastik. Det gäller för fröken Hebbe i konstnärligt hänseende att gifva sin personlighet så fullständigt i konstens tjänst, att personen endast och allenast varder typen för den karaktärsteckning, som det är konstnärinnans uppgift att tolka, och icke ett jag, som syndar mot konstens lag genom att framställa sig sjelf som ett non plus ultra. Vi veta väl att publiken ofta bildar en kompakt majoritet, som vänder bajonetten mot det banbrytande, men till dubbel heder för fröken Hebbe ländes det, att hon ej för att vinna större glans och ära böjt sig för en majoritetsstämning, som ej förstätt att acceptera henne, utan hållit i sig, till dess hennes konst besegrat fördomarna. Läger man så till hennes sceniska genialitet, hennes till hjertat

gående varma, sympatiska stämma, som eger uttryck för allt, den högsta glädje som den djupaste sorg, hennes utmärkta, till den finaste nyantering beherskade föredrag och hennes förträffliga skola, har man lätt att förstå den framgång och de triumfer hon vunnit öfverallt hvar hon uppträdt.

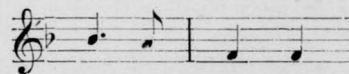
Signe Hebbe har under senare år äfven undervisat i plastik, mimik och sång samt rollers instuderande dels här i Stockholm, dels i andra städer, och uppehåller sig för närvarande i vår hufvudstad, egande sig åt denna undervisning. Förutom sina egenskaper såsom konstnärinna och lärarinna har äfven fröken Hebbe visat sig kunna med talang föra så väl pennan som ritstiftet, och Svensk musiktidning har, liksom »Figaro» och flere andra, någon gång visat prof på hennes stilistiska förmåga.

L'étude du chant.

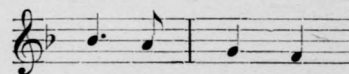
Utsmyckningar (Notes d'agrément).

Äf de sångens ornamentala tillsatser, hvilka inbegripas under det franska uttrycket »notes d'agrément», gifvas flere arter, hvilka måste förutsättas såsom bekanta från den allmänna musikläran, nämligen:

1) Appoggiatura, långt förslag, förhållning. Användes i synnerhet i äldre kompositioner, stundom äfven utan att det står utsatt, såsom i en recitativisk slutvändning som denna:

hvilken vanligen sjunges sålunda:

2) Acciacatura, kort förslag (♯).

3) Gruppetto, dubbelslag, består vanligen af tre eller fyra små noter som utgå antingen från noten under eller öfver hufvudnoten. Den undre noten bildar oftast ett halft, den öfre ett helt tonsteg med hufvudnoten, derest icke förhållandet är motsatt, eller särskilda tillfälliga höjnings- och sänkningstecken öfver eller under tecknet (∞) annorlunda föreskrifva.

4) Dubbelt eller flerdubbelt förslag. Man accentuerar dervid, liksom vid mordenterna, den första noten. (Notexempel pag. 295 o. följ.)

5) Drill. En hufvudbetingelse vid drillen är den snabba rörelsens absoluta likformighet och jämnhet samt (heller halftons) intervalllets otadliga renhet och oföränderlighet. Det sista är i synnerhet af vikt vid durdrillen (heltonsdrillen), som eleven ofta är böjd att omvexla med halftons; för att hindra detta är det nyttigt att öfva drill äfven i tersintervall. Om drillens förberedelse och efterslag, se notexemplen pag. 319—326, särskildt pag. 324 ff.

6) Mordent, pralldrill, förberedes deremot icke, utan börjar plötsligt med

sforzando på noten ofvanför hufvudnoten, och slutar med ett ytterst hastigt men dock tydligt efterslag (alltid med halftonen under), som utföres utanför takt-rytmen, så att om flere pralldrillar följa på hvarandra, måste de skiljas genom en liten paus (notexempel pag. 327). Vid snabba följder af pralldrillar, s. k. drillkedja, bortfaller äfven efterslaget och noterna bindas väl men dock så att hvarje ton markeras (pag. 328).

Kromatiska tonförbindelser.

Är det redan i den diatoniska skalan svårt att ernå en ren intonation, så varder detta ännu svårare i kromatiska tonföljder, der blott halva toner förekomma och örat liksom beröfvas den säkra känslan af en bestämd tonart. Vid långa kromatiska följder hör man ofta sjungas antingen för många eller för få toner. I kapitlet om intonationens renhet har jag redan förordat att eleven, innan hon griper an den kromatiska skalan, först sjunger den diatoniska, som ligger till grund derför, och sedan fyller i de kromatiska halftonerna, hvarvid som sagdt alla höjda noter böra sjungas möjligast högt och alla sänkta noter möjligast lågt, för att nära ansluta sig till den följande diatoniska tonen. Äfven bör lärjungen noga mäta afståndet mellan högsta och lägsta tonen i en förelagd kromatisk följd, räkna alla de mellanliggande, indela dem rytmiskt i små grupper samt accentuera den första i hvarje, t. ex. sålunda:

Notexempel pag. 356—404.

Öfningarna företagas i följande ordning: En halfton uppåt. — En halfton nedåt. — En half ned och en half upp. — Två halva ned och upp. — Två halva upp och ned. — Tre halva upp. — Tre halva ned. — Tre halva ned och upp. — Dito upp och ned. — Fyra halva på samma sätt. — Fem dito. — Slutligen längre kromatiska följder ned och upp och tvärt om, med användandet af alla förteckningsarter, kors, b, dubbelkors, dubbel-b samt enkla och dubbla återställningstecken.

* * *

Vi avsluta härmed utdragen ur H. Nissen-Salomans »L'étude du chant». Vi hafva gjort dem dels i afsigt att fästa den särskildt intresserade närmare uppmärksamhet på detta arbete, dels ock för att kunna erbjuda våra årsprenumeranter en fullständig sångskola i sammandrag, hvilken för att praktiskt tillgodogöras blott behöfver fullständig genom den andra (notexemplen innehållande) delen af originalet, så att våra prenumeranter alltså ej behöfva skaffa sig hela det dyrbara arbetet. Önskligt vore emellertid att äfven ur denna andra del ett billigare urval särskildt utgäfvades.

Jean Becker.

† 10 okt.

Den 11 maj 1836 föddes i Mannheim ett musikaliskt underbarn, som redan 11 år derefter väckte uppsende för sin färdighet på fiol. Jean Becker hette den unge virtuos, som, sedan han i sin hemort under Kettenus och Vincenz Lachner samt sedan i Paris under Alard träget utbildat sig, med lycka pröfvade på konstresornas glanskis, till dess han hamnade såsom konsertmästare i Mannheim. Denna ställning uppgaf han dock 1865 för att vid Dantefesten i Firenze skörda nya lagrar. Den toskanska blomsterstaden var i sjelfva verket bestämd att bädda vaggan åt hans egentliga rykte, men detta rykte blef ej virtuosens i vanlig mening: en högre uppgift var honom förbehållen. I Firenze fans sedan 1861 en förening för odlande och främjande af kammarmusiken, företrädesvis den tyska. Becker intresserades för detta företag, ställdes i spetsen för det samma och uppträdde trots många svårigheter redan i november samma år (1865) med en stråkkvartett, bestående utom honom sjelf af florentinerna Masi, violinist, och Chiostrri, altviolist, samt nürnbergaren Hilpert, cellist, hvilka han för deras uppgift flitigt förberedt och öfvat. Framgången under tio konserter var så afgjord, att hos Becker det beslutet mognade att föra ut sin lilla trupp öfver hela den bildade världen för att låta den musikaliska allmänheten på de mest skilda ställen få njuta af kvartettmusikens upphöjda och förädlade mästerverk. Genom en förut ohörd klangskönhet, genom en underbar jemnhet i utförandets teknik och yttersta nyanser samt genom en ovanlig finkänslighet i uppfattningen har det också lyckats firenze-kvartetten att göra den vidsträcktaste propaganda för denna konstgren, som annars lider af fördomen att icke vara populär. Redan i början af sin rundresa kunde de fyra artisterna i Schweiz bjuda spetsen åt de berömda bröderna Müller, som förut verkat i samma riktning.

Med år 1867 började florentiner-kvartettens egentliga vandringsår. Sedan den tiden har Jean Becker med sina kamrater berest nästan alla större städer i Europa och öfver allt vunnit framgångar, som ställa hans namn vid sidan af de mest fråde. Då samspellet syntes honom stå fullkomligt fast, bestämdes för hvarje år sex månaders ferier, under hvilka konstnärerna drogo hvar hem till sitt. Efter hvilotiden samlade de sig åter hos sin anförare, och reste från oktober till april. — Efter någon förändring i personalen var det som kvartetten besökte Sverige 1878.

Hvad som förlänade denna kvartettförening dess epokgörande betydelse af en verklig musikalisk mission, var äfven den omständigheten, att den samma aldrig friat till den stora massans smak och gunstbevis; blott det bästa ville han bjuda och detta i möjligaste fulländning. Och

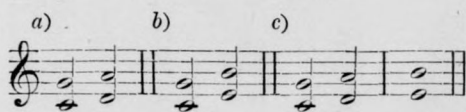
med detta yttersta mål för ögonen, hvilken synvidd i urvalet af tondikter! Ingen förutfattad mening om klassiskt och romantiskt, om forntids- och framtidsmusik! Det verkligt sköna hafva dessa konstnärer uppsårat, och hvilken riktning det än måtte tillhöra, hafva de kärleksfullt försänt sig i dess djup för att låta sin egen individualitet försvinna och framföra verket sådant dess skapare tänkt sig det samma.

Om kvintförbudet.

(Några utdrag ur C. J. Fröbergers otryckta manuskript.)

Den empiriska harmoniläran antager och betecknar såsom verkliga eller egentliga alla de kvintföljder, hvilka på papperet, d. v. s. på linesystemet framträda såsom sådana; utan att dervid fästa något afseende på de särskilda tonbestämningarnas individualitet. Märkvärdigt förefaller det, åtminstone oss, att icke redan på blotta erfarenhetens väg uppmärksamheten blifvit längesedan närmare fästad derpå, att det hufvudsakligen måste vara tonernas ursprungliga, i systemet individuella beskaffenhet som bestämmer den verkan de åstadkomma, och att klassifikationen af de särskilda tonförbindelserna således äfven derpå måste vara grundad. Visserligen kan man icke uteslutande af erfarenheten döma till hvarför t. ex. tersen framträder såsom en föreningslänk mellan grundtonen och kvinten, eller hvarför i allmänhet tonsystemet är så beskaffadt, som det för oss uppenbarar sig. Mycken ledning skulle man dock kunnat i detta hänseende hafva haft af de länge sedan närmare kända vibrationsförhållandena, om man icke, af naturliga skäl, börjat undersökningarna i orätt ända, och utgått från skalan i stället för ifrån ackordet och ackordsystemet. Men om man nu äfven måste medgifva, att utvecklingen af eller insigten uti detta svårfattliga, all yttre förebild saknande ämne icke gerna kunnat vinnas på annan väg, är den tillryggalagda, så tyckes likväl, att det icke borde hafva fordrats så särdeles stor skarpsinnighet för att inse, att den verkan, ett tonförhållande åstadkommer nödvändigt måste betingas af de särskilda tonbestämningarnas individualitet, och att äfven de särskilda, möjliga kvintföljderna, så väl de rena som de öfriga, hafva ett i detta hänseende väsendtligt olika innehåll.

Om man på nedan stående sätt, ex. 620, låter särskilda, fristående rena kvintintervaller följa på hvarandra:

så måste hvar och en medgifva, att dessa tonföljder göra ett mycket oangenämt intryck. Men dermot kan endast det af fördomar vilseledda örat finna samma kvintföljder obehagliga i följande ex. 621,

hvaruti en med dem organiskt förbunden basstämman är underlagd:

Orsaken till denna olika verkan har länge sedan blifvit uppvisad. I ex. 620 uppenbara de särskilda intervallerna icke något organiskt sammanhang utan hvart och ett af dem framträder såsom en för sig fristående enhet, innefattande en ursprunglig grundton med sin quint. Dessa tonföljder ega således icke, såsom sådana, hvarken enhet eller mångfald. Men i ex. 621 eger deremot ett helt annat förhållande rum. Genom den i ex. a) intervallet d—a underlagda dominanttersen h framträder nämligen öfverstämman a såsom underdominantters och nona, samt intervallets underton d som dominantquint i den af det första intervallet angifna tonarten. I ex. b) åter får, genom den underlagda bastonen giss, öfverstämman betydelsen af ursprunglig dominantters, här framträdande såsom moll-dominantquint, likasom intervallets undre ton e framträder såsom en till moll-dominant förvandlad durtonikaters. Och ett dylikt förhållande eger äfven rum i ex. c). Här föregår således öfverallt en fullkomligt harmonisk formvexling.

Om man på nedan stående sätt låter öfverstämman fortskrida från under- till öfverdominanttersen i samma riktning som de öfriga stämmorna (ex. 627):

så framkallas derigenom i samtliga dessa särskilda lägen fullkomligt ett och samma, högst otillfredsställande intryck.

Likväl kan i fyrstämig sats, äfven i den stämledning ex. 627 framställer, en viss mångfald åstadkommas och enformigheten för öfrigt till väsentlig del öfverskylas derigenom, att man låter den fördubblade underdominanten på nedan stående sätt kvarligga i altstämman såsom septima:

De särskilda bestämningarna komma nämligen då i nya förhållanden till den mot dem dissonerande underdominanten, och det är hufvudsakligen på dessa senare förhållanden och på den sistnämnda bestämningens öfvergång till septima, som uppmärksamheten här fästes.

En analys af nedanstående exempel skall bidra till förklaringen öfver det slags tonförhållande som kallas »melodiska» quintföljder (638—39):

Uti ex. 638 a) förekommer, vid öfvergången till det andra ackordet, en ren quintföljd $\frac{c-d}{f-g}$ mellan sopranen och basen.

Men då, i det första quintintervallet, den öfre tonen c är en harmonisk bestämning eller tillhör det för handen varande ackordet, och den undre tonen f deremot är en rent melodisk bestämning som icke, uti ifråga varande afseende, är bunden af eller vid den för tillfället rådande harmonin, så kunna dessa, af fullkomligt olika natur varande bestämningar icke sines emellan bilda ett harmoniskt förhållande af der art, som vid den egentliga harmonivexlingen gör sig gällande. Det andra ackordets baston g (dominanten) framträder därför här såsom företrädd af toniken eller tonikatersen, och i båda fallen är denna harmonivexling och stämledning fullt lagenlig.

Hvad slutligen ex. 639 vidkommer, så finner man lätt, att de vid a) och b) förekommande rena quintföljderna mellan basen och mellanstämman endast äro förhållningar, så att nämligen vid a) tonen ciss bildar en fritt inträdande förhållning för g-durtonartens dominant d, likasom vid b) tonen diss utgör en dylik förhåll-

ning för a-molltonartens dominant e. Dessa quintföljder äro således icke af det oharmoniska slaget.

Det har nu emellertid visat sig, att de för ifråga varande tonföljder allmänt antagna benämningarna: egentliga, väsentliga, oväsentliga o. s. v. hufvudsakligen beteckna dessa tonföljders endast yttre form, men ingalunda alltid angifva deras verkliga innehåll. Egentliga quintföljder äro i verkligheten endast sådana, *hvilkas understämman fortskrider från positif grundton till en annan dylik sådan, samt öfverstämman likaså från positif till positif quintbestämning.* En sådan tonföljd, i och för sig betraktad, saknar under alla förhållanden verklig mångfald, och, med undantag af dominantföljderna, äfven enhet, och är således verkligt oharmonisk.

FÖLJETONG.

Anekdot om Boieldieu.

Mot slutet af sistlidna århundrade lefde alldeles obekant en ung talang, som dittills endast hans gamle lärare, en anspråkslös orkestermedlem vid komiska operan i Paris, fullt kände och uppskattade. Denne tviflade alls icke, att den unge konstnären nog skulle vinna uppseende, han hade ju så ofta hört med förtjusning det själfulla spelet af sin elev, hvilken så snart öfverflyglat honom, och hade redan i tankarne tillegnat sig en del af den ära Adrian en gång skulle skörda. Det gälde nu bara att få honom fram inför offentligheten och dertill yppade sig äntligen ett tillfälle. På ansökan af den gamle musikern hade teaterföreståndaren gifvit Adrian tillåtelse att föredraga sina kompositionsförsök på en tillfällig konsert. Han mottog underrättelsen med glädje, tacksamhet, förtjusning och — förskräckelse.

Förskräckelse?

Hyste han då misstroende till sina krafter?

Nej, ty han visste att det som han var i stånd att åstadkomma hvarken skulle af känslofulla diletanter eller af kännare blifva underskattadt. Nå men om det ej fattades honom mod och tillförsigt, hvad kunde det då fattas honom?

— En svart frack!

»Hvar skola vi få en svart frack?» utropade de båda vännerna med förtviflan.

Den gamle läraren egde visserligen en svart frack, hvars ursprung daterade sig från början af revolutionen, som ännu ej rasat ut, och hvilken frack paraderat vid mången patriotisk fest, men sedan hade den med största omsorg varit af sin egare omvärdad och endast vid alldeles utomordentliga tillfällen ur djupet af byråladan framdragits i ljuset. Så mycket än Adrians fortkomst låg kontrabasisten om hjertat, hade denne likväl en hård kamp att bestå inom sig innan han kunde besluta sig för att åse den sköna fracken, sitt älsklingsplagg, på en annans kropp,

om också endast för en kort stund. Emellertid segrade kärleken till konsten och hans lärjunge, och med tungt hjerta samt den allvarligaste uppmaning att akta den öfverlemnade han fracken åt Adrian. Men o himmel! Fracken var beräknad för kontrabasistens tämmeligen stora embonpoint och Adrian, som var ganska spenslig, försvann alldeles i densamma. Äfven hos honom segrade dock kärleken till konsten, han lät all fåfänglighet fara och tog honom på sig.

Klockan sju på aftonen befann sig trion, kontrabasisten, Adrian och fracken på teatern. Den ömmaste omtanke om hans svarta älskling och oro för Adrian, om han skulle göra sin sak bra och vinna bifall, bestormade den gamle lärarens bröst och försatte honom i en ängslan, som yttrade sig i alla hans rörelser. Än meddelade han sin elev i all hast några, som han tyckte, nödvändiga lärdomar rörande föredraget, än gaf han honom föreskrifter hur han skulle förhålla sig mot fracken, i det han visade hur han skulle hålla armarne så att ej armbågarne behöfde stödja sig mot kroppen; han gaf honom anvisningar på en gång hur han skulle undvika monotoni i spelet och akta sig för att bli utsatt för drypande olja från lamporna. Med den ena handen provfode han på klaveret ackordernas riktighet, och med den andra strök han ännu en gång bort dammet från kragen och ärmarne på sin svarta klenod. Då ljödo från dirigenten tre slag, hvilka kallade herrar musikanter ned i orkestern, och äfven vår värde mestare, kontrabasisten, såg sig nödsakad att stiga ned och nu öfverlemnade sin lärjunge och sin frack åt sig sjelfva.

På den tiden gäfvos konserterna ej på scenen utan på proscenium framför den nedfälda ridån, under det den ackompanjerande orkestern bibehöll sin vanliga plats. De konstnärer, som hade att föredraga soli och den ene efter den andre beträdde proscenium, hade ofta ej så ringa svårighet att tränga sig fram mellan ridån och första kulissen. Då nu turen kom till Adrian, försökte han komma igenom der, men orolig som han var, och då denna operation var för honom alldeles ny, behöfde han några ögonblick för att öfverskrida den farliga passagen. Med dödsängest såg kontrabasisten huru hans för honom så dyrbara svarta frack kom i beröring med den flottiga ridån och att följden deraf visade sig i en tydlig lång strimma på ena ärmen. Vid denna förfärliga anblick blef kontrabasisten nästan från sina sinnen, och ej längre sig sjelf mäktig sprang han upp från sin plats med sådan hast, att han var nära att stöta i kull notställaren, hvarpå han, förgätande både stället och publiken, med förtviflans stämma ropade: »Adrian, Adrian! gif då akt på min frack!»

Förvirringen och blygseln hos den unge mannen i det ögonblick, då alla ögon hos den ganska talrika publiken voro riktade på honom och då han så

väl behöfde hela sin själsnärvaro, var gränslös. Emellertid varade detta blott några ögonblick, hans konstnärsgenius segrade öfver hvardagsmänniskan och hans herrliga spel hänförde alla åhörarne, hvilkas beundran yttrade sig i en allmän bifallsstorm.

Efter konsertens slut blef han, ännu helt bedöfvad af bifallsyttringarna, af direktören presenterad för furst Talleyrand på dennes önskan. Sedan denne på vanligt sätt gifvit honom beröm, sade han med mycken vänlighet till honom: »Min unge vän, jag ber er infinna er hos min kassör för att hos honom lyfta 500 francs till en ny frack». Händelsen med den gamle musikerns frack hade äfven iakttagits af furst Talleyrand, som befann sig i en loge, då den tilldrog sig.

Trettiofire år derefter uppehöll sig furst Talleyrand vid badorten Hyères i Provence för att återställa sin af åldern brutna helsa och hade på terrassen af sitt hus, en af platsens vackraste villor med utsigt åt Medelhafvet, samlat omkring sig några konstnärer. Han berättade då för dem ofvanstående händelse och uttryckte sitt beklagande öfver att han under sina mångfaldiga bestyr aldrig vidare träffat samman med den då uppspirande talangen. Då reste sig hastigt der en man med bleka, lidande drag och sade till prinsen, hvilken ej gifvit akt på honom bland mängden: »Ers höghet, denne Adrian är jag.»

»Ni?»

»Ja, min furste, — jag är Adrian Boëldieu.»

Talleyrand föll honom då om halsen, innerligt glad att i den unge mannen, hvars förnamn han nu erinrade sig, lära känna komponisten till »Hvita Frun» och »Johan af Paris». De kommo öfverens att härefter råkas rätt ofta; detta aftal blef emellertid snart brutet genom ödets hårda hand, ty några månader senare hvilade Boëldieu på kyrkogården Père-Lachaise nära den plats, som var bestämd att mottaga de jordiska kvarlevorna af hans gynnare och vän.

Musikpressen.

Af Wennerbergs sänger Ur Davids psalmer, hvilka blifvit tämligen populära och hvaraf en samlingsupplaga i två delar utkom hos Hirsch för några år sedan, har nu påbörjats en »ny följd», som börjar med nr 41. Redan denna höga siffra låter ana, att här icke föreligga några mödosamt hopkonstruerade kontrapunktiska konststycken. Det hela är raskt känt och hurtigt, stundom flyktigt utkastadt; intet grubbel — visserligen ej håller någon djupsinnighet — men behaglig melodi, lätt och klangfullt ackompanjement, med ett ord, alla vilkor för att bli populärt. Faran med ett dylikt kompositionssätt — i all synnerhet i andlig musik — är att slå öfver i banalitet; Wennerberg undgår den visserligen

ej alltid (se sid. 11: »Folken fröjde sig» etc., en melodi som bättre passade i en operett och kommer oss att tänka på kupletterna ur en känd pjäs: »Alla baggar stängas, alla baggar stängas, men norrbaggar stängas ej» etc.) men oftast gör han det likväl, och då skapar han sådana små, till både form och innehåll förträffliga stycken som t. ex. nr 42, hvilket med största skäl kan rekommenderas åt alla folkliga kyrkokonserter.

En tonsättare, som med flit och uppriktighet, ehuru med vida mindre geni, försöker sig i samma riktning och med relativt liknande egenskaper, är P. A. Ölander, hvars konung Davids 121 psalm (Elkan & Skildknecht) är ett välklingande prof härpå. Den föreligger i två sättningar, dels med, dels utan violoncell till pianot eller orgeln; vi rekommendera härligt upplagan utan violoncell, åtminstone i fall orgel begagnas.

Dubbel edition föreligger äfven af F. Hertzmanns Vårsång (Elkan & Skildknecht), näml. dels såsom duett, dels såsom solo. En viss svaghet ligger alltid i ett dylikt alternativt tillsättande af en röst eller ett instrument; en komposition bör tänkas från början i och för ett begränsadt tonmaterial, icke efteråt arrangeras ad libitum både hit och dit. Vårsången synes vara tänkt som duo; i denna form ter den sig i all enkelhet särdeles frisk och väljudande.

Ett par vishäften i egentlig mening — verkliga, enkla visor, icke pianostycken med obligat sångstämma, såsom nu ty värr blifvit modernt — äro Dannströms Till liten sångare i skog (Elkan & Skildknecht) samt Törnvalles Fem visor af Onkel Adam (i öfvertryck hos G. M. Sahlströms bokhandel i Linköping). Alla äro i folkton. Hos Törnvall må särskildt prisas försöket att medelst kommantecken utmärka fraseringen, en åtgärd, som i Tyskland synnerligen Westphal och Riemann rekommenderat; bland dessa sånger finna vi i synnerhet nr 4, »Min tro», förträfflig.

Om icke A. M. Myrbergs Taflor ur barndomslifvet (Huss & Beer) genom sitt ämne och till och med styckenas öfverskrifter allt för lifligt konkurrerade med Normans öfverlägsna »Barnens dansar och lekar», så skulle de må hända på oss gjort större intryck än nu varit fallet. I och för sig äro de nämligen utan fråga af en riktig karakteristik och ega flerstades äfven i all sin enkelhet spirituella drag, såsom i nr 3, 5, 6, 10 och 11. Den stora sparsamhet på omvexlande harmonier och den brist på utpräglad tonsättareindividualitet, som oftast utmärka denna komponist, äro här på sin plats och bidraga till det afsedda intrycket af naivitet. Mest tilltalar oss »Lillan soffer», men äfven polskorna äro rätt friska.

Slutligen må vänligen rekommenderas några samlingsverk för mansröster, nämligen P. W. Thunmans 50 Trestämmiga sänger (J. Bagge) och A. Edgrens Quartettalbum, första häftet (Elkan &

Schildknecht). Det sista, nyss påbörjad, innehåller i allmänhet väl valda och arrangerade stycken. Det förra, som vi förut häftesvis haft tillfälle att framhålla, föreligger nu såsom avslutad samling. Det är, synnerligen i betraktande af bristen på triosamlingar, ett ytterst förtjenstfullt verk, som hedrar sin utgifvare, hvilken äfven själf bidragit med en nått komposition. Detsamma har äfven den nu aflidne brodern, H. Thunman, hvars »Fjäriln» är karakteristisk för dennes stundom rätt hårda, men intressanta harmonisering, i hvilken det alltid fans tanke och logik. Samlingen innesluter för öfrigt sådana härliga mästerstycken som Du Puy Agander Pagander, Wennerbergs En sommardag, Åhlströms Glädjens ögonblick, Lindblads Aftonen, Foronis Vinterqväll, Almqvist-Lindblads Björnninnan, Lottis Vere languores, förutom Bellmannianderna nr 21 och 41 samt folkvisorna nr 30, 45 och 46. Välkomna blifva äfven så goda bitar som de af Rosén (nr 1), Lindblad (5, 16), Häffner (8), Söhrling (9), Myrberg (10), Nordblom (17), Hallström (19), Byström (26), Laurin (33), Prins Gustaf (35), Beethoven (37), Arlberg (39), samt nr 48 och 49.

På Abr. Hirschs förlag har utkommit Bihang till Hennings af L. Höijer öfversatta Violinskola. Samma förläggare har påbörjat en samling Romanser och visor med titel Sången, hvarur särskildt nr 1, af Arlberg, må framhållas.

A. L.

Jägare och fiskare af böjelse, flöjt-virtuos genom ödets skickelse, föredrog Tulou bössan och metrefven framför sitt instrument. Saken var helt enkel: fiske- och jagtdonen tjenade att roa honom själf: flöjten tjenade honom blott att roa andra.

Han satt långa timmar nedhukad vid sjöstranden i förväntan på att någon fisk skulle komma och nappa.

En dag öfverraskade honom en af hans vänner i denna belägenhet och såg på honom länge, innan han närmade sig.

— Hvad gör du der, Tulou, under två hela timmar?

— Åh! svarade han; fiskarne ä' min sann inte så dumma som du tror. De veta nog hvad jag går för, de gissa hvad jag vill, de frukta mig, röra sig inte ur fläcken eller gå sin väg. Det är skälet hvarför jag på två timmar inte fått en enda. Ta du metspöet ett ögonblick: dig frukta de visst icke.

Vännen tog mycket riktigt metspöet: efter två minuter drog han upp en aborre.

— Nå, hvad var det jag sa'? yttrade Tulou. En kläpare ä' du. Det visste nog den här aborren allt för väl.

Det fins vissa teaterstycken, som icke kunna uthvisslas, emedan det är omöjligt att hvissla under det man gäspar.

Från scenen och konsertsalen.

Utom åtskillig god musik bjuder Afrikanskan på allt för mycken ögonfägnad, för att icke, så snart den återupptages, samla några fulla eller åtminstone goda hus. Några nya rollbesättningar skänka ökadt intresse. I Selikas parti alternera fröknarna Javette och Strandberg, af hvilka förstnämnda sängerska lyckats rätt väl, fast hennes Selika ej fick den starkare färgläggning, som fröken Strandberg förlänade henne. Herr Sellmans Vasco är en aktningvärd prestation, likaså fröken Karlsohns Ines; detsamma kan icke sägas om hr Lundqvists Nelusko, som i dramatiskt afseende är omöjlig och onjubar. Hvarför får icke hr Forstén detta parti? Hvar och en skall väl användas der han passar, och hr L. har ju en god repertoar ändå!

Såsom Zelida uti Konung för en dag har fröken Bergenson debuterat, bekant för hufvudstadens publik från konsertsalen. Hennes koloratur är än klar, än oklar, hennes drill lyckas ibland, ibland icke, hennes artikulation är än tydlig, än motsatsen, det hela så ojemnt, att man får ett intryck af att den unga sängerskan framträdde något för tidigt. Sedan hennes vackra stämma vunnit ytterligare utbildning, kommer sängerskan nog att blifva en god acquisition för lyriska scenen, ty begåfning i denna riktning tyckes ingalunda saknas. Detsamma kan sägas om hr Rosén, den nyengagerade barytonisten, hvilken första uppträdande motsägs med stort intresse, enär han hade rykte om sig att vara en skolad sängare. Hans Escamillo i Carmen jäfvade ej heller detta, trots anmärkningsvärda brister med afseende på artikulationen.

Fru Edling hyllades rättvisligen för sin sång och sitt väl genomtänkta och detaljerade spel såsom Carmen. I Micælas parti inlade fröken Javette ej så mycken sentiment som företrädarinnan, men lät det musikaliska partiet starkare framträda: huruvida det bör anses ha vunnit på bytet, kan bero på tycke och smak. Något skäl att beröfva fru W. Strandberg denna roll, som hon väl fylde, fans i alla händelser icke.

Om konsertsalen är ej mycket att säga. Fröken Alida Varena gaf en afskedsmatiné efter ett program, som lät sängerskan framstå mera till sin fördel än förhållandet var vid första konserten med dess föräldrade arior. Bland biträdande må nämnas hr Söderman, hvilken föredrag af en aria ur Verdis op. Un Ballo in Maschera vittnade om sorgfälliga studier, men blef något enformigt genom brist på dramatisk verv och nyanser. Sängaren, som äger en vacker röst, är son till den frejdade tonsättaren med samma namn.

Fröken Löfgrens matiné var rätt omvexlande; bland biträden framstod särskildt fröken Jonsson.

Från in- och utlandet.

»Nytt notsystem» af Robert Söderström har utkommit i musikhandeln. Kors, dubbelkors, be, dubbelbe och återställningstecken äro bortskaffade och ersatta derigenom, att alla de svarta tangenternas noter få aflängt hufvud, då de hvita deremot liksom förut hafva rundt hufvud. Klavförändringar äro undvikna genom att låta den venstra handen alltid spela, liksom den högra, i diskantklav, blott en oktav lägre. — Systemet erbjuder oneligen en betydlig förenkling af nottecken och torde komma att försökas af dem som, utan att vilja lära musik, blott önska ett medel att hastigare på pianot kunna taga ut koraler, enklare sånger o. d. För en verkligt musikalisk utbildning deremot är det odugligt, emedan det upphäver all skilnad mellan enharmoniskt lika noter (t. ex. diss och ess, aiss och b, m. m.) och dermed förrycker känslan för verklig musikalisk harmoni. Redan ögat stötes af att se en treklang (t. ex. c moll) te sig såsom ett sekundackord och att finna d och diss ligga på samma linie som ess, oaktadt de förra äro sekunder, det senare ters; ty låt vara att diss och ess i tempererad stämning klinga lika, så äro de harmoniskt alldeles skilda saker, och notskriften bör ge uttryck, icke åt den skenbara klangen, utan åt det verkliga harmoniska sammanhanget. Vi kunna således icke rekommendera systemet, men medgifva gerna att det kan blifva användbart för omusikaliska dilettanter.

Signe Hebbe fortsätter sina lektioner i plastik. Se annonsen.

Maria Pettersson gifver, enl. annons, lektioner i sång med särskildt afseende på röstbildningen. Då detta sångkonstens A och O, som bekant, allt för mycket försummas vid vårt konservatorium, så är hvarje nytt försök att afhjelpa bristen välkommet. Fru Pettersson rekommenderas egenhändigt af en känd auktoritet i följande ordalag: »I have heard with great pleasure sing Mrs Maria Pettersson. She possesses a beautiful and well cultivated voice and I recommend her as an excellent vocal teacher. Maurice Strakosch.»

K. nationalteatrarna visade för spelåret 1883—84 en brist af 19,748 kr. Största orsaken till denna brist är, att teaterstyrelsen måst vidtaga arbeten till minskande af eldfara i teaterhusen, hvilka arbeten kostat 12,000 kr.

Tenorsängaren Steinmetz gaf konsert i Gefle kyrka. Det afkortade programmet utfylles af konsertgifvaren ensam.

Aftonunderhållningar i Sollefteå ämnar ett af samhällets musikaliska förnågor och sångare bildadt sällskap gifva under vintern.

Fritz Arlbergs annons torde observeras. Vi behöfva blott påpeka dess tillvaro, för att säkerligen hvarje sångarämne, som öfver hufvud har råd att påkosta sig någon tids vistelse i grannlandet, skall gerna underkasta sig råd och ledning af en så erfaren sångarveteran, hvilken, sjelf en mästare i föredraget, särskildt i fråga om den nu så öfverklagade artikulationen bör kunna gifva de allra bästa vinkar. Priset lär vara 7,50 pr timme.

Kantorsbefattningen vid Storkyrkan i Stockholm söktes vid ansökningstidens utgång af operasångaren Lundqvist, tillförordnade kantorn J. Lindegren, musikläraren A. W. Hagerberg, organisten A. M. Gustafsson, kantorn C. J. Berg och förre klockaren G. Juhlin. — Får rättvisan råda, borde väl hr Lindegren vara sjelfskrifven, som fått 1:sta förslagsrummet.

I Blanchs kafé har hvarje afton en talrik publik infunnit sig för att afhöra de konserter det af fem damer bestående Worlicekska kapellet här gifver under den närmaste tiden. De uppträdande utgöras af systrarna Ludmilla, Hermine och Bozena Worlicek, virtuoser å violin altviolin och violoncell, samt pianisten Maria Zonas och polska sångerskan Vanda Langié. Det lilla kapellets prestationer helsas med lifligt bifall af publiken och bifallet är i allo väl förtjent.

Olefne Moe har nyligen sjungit Leonoras parti i »Trubaduren» på Kristiania teater och har derigenom »fogat ännu en triumf till de många hon förut vunnit», säger en kritiker i norska Dagbladet.

Ludvig Norman gör en konsertresa i Norrland. Han kommer till Gefle någon af de sista dagarne i oktober och lär för sin konsert kunna påräkna biträde af samhällets bästa musikaliska krafter.

Stadgar äro af k. mt. fastställda för Dramatiska och Musikaliska artisternas pensionsförening.

Johann Strauss, den berömde vals- och operettkompositören, har med anledning af sitt 40-års-konstnär-jubileum blifvit af staden Wien kallad till hedersborgare.

Fröken Ås (Gina Oselio) firar nya triumfer i Florenz. I det senast till oss anlända numret af »Asmodeo» kallas hon för Paglianoteaterns »protagonista dell'opera», »artista bravissima», och berömmes »la sua voce simpatica, chiara, fresca, estesissima», o. s. v.

Giuseppe Verdi fylde 71 år den 10 okt. (rätta födelseåret är 1813). Han lefver tillbakadragen i Buseto (Parma), i hvars närhet han föddes.

Statrevisorerna hafva farit omildt fram med våra akademier, men tyckas hafva förbigått ett så tacksamt fält som musikaliska akademien. Hvarför det?

Teresina Tua gör stor lycka i Köbenhavn.

Wagners arfvingar ha nu kommit öfverens med firman Schott om uppförandet af »Parsifal». Firman afstår rätten till operans fullständiga uppförande å scen men erhåller rätt att gifva henne i förkortad form på konserter.

Eugène d'Albert, den unge pianovirtuosen har gift sig på Helgoland med en fröken Salingré.

Eisenach. Minnesvärden öfver Joh. Seb. Bach aftäcktes den 28 sept. med festal och utförande af hans H-moll-messa.

Paris. Den 11 oktober uppfördes på Stora Operan Rossinis Wilhelm Tell för 700-de gången. — M:lle Krauss har i början af samma månad gjort sitt återinträde i »Sappho», hvarefter väntas repriser af »Françoise de Rimini» och »Henri VIII». De båda noviteterna »Egmont» af Salvayre och »Cid» af Massenet komma ej upp förr än i vår och höst nästa år. — Opéra Comique's senaste nyhet är »Joli Gilles», 2-aktopera af Charles Monselet, musik af Ferdin. Poise. Den väl uppsatta och gifna operan blef rätt väl emottagen; musiken säges vara rätt vacker och spirituell, ehuru något för enkel och démodé för nutidens smak.

Wien. Marschners mer än ett halfsekel gamla romantiska opera »Vampyren» gafs — eget nog — för första gången i denna stad den 15 okt. Premiären var mycket lyckad, och direktören vid operan Wilh. Jahn, som i nio år skött denna tjänst, fick dagen derpå en tillökning af 3,000 fl. till sin lön, som nu utgör 15,000 gulden.

— Professor Anton Door har den 4 oktober kunnat fira sin tjugufemåriga lärareverksamhet. Den hos oss väl bekante pianisten verkade från 1859 såsom lärare i Moskau och sedan vid konservatoriet i Petersburg samt har sedan 1869 i sin fädernebygd Wien varit lärare vid det då öppnade nya konservatoriet.

Pesth. I närvaro af kejsaren, ministrarne och medlemmarne af riksdagen invigdes d. 27 sept. det nya kgl. operahuset, hvilket beskrifves såsom praktfullt, bekvämt och i akustiskt hänseende lyckadt. Den gamle komponisten Franz Erkel anförde aftonens festrepresentation. — Sedan nationalteatern i Pesth förut ensam åtnjutit understöd, kommer nu operan att erhålla 200,000 fl. ur kejsarens handkassa, Nationalteatern 27,000 fl. af kejsaren, 63,000 fl. af staten.

Berlin. Millöckers nyaste operett »Gasparone», som gafs här första gången d. 26 sept. på Friedrich-Wilhelmsstadt-teatern, har gjort stor lycka.

— En italiensk opera-stagione under ledning af kommissionsrådet Engel och herr Gerster öppnas i slutet af okt. på Krolls teater. Fru Gerster-Gardini är truppens stjärna.

Hamburg. C. M. von Webers nästan förgätna opera »Silvana» är upptagen på Stadtteatern i förnyad form. Detta verk af »Friskyttens» kompositör fulländades 1810. Texten är alldeles nydiktad af Ernst Pasqué och kapellmästare Langer i Mannheim har förvandlat den ursprungliga 3-aktoperan till en i 4 akter, och dervid endast använt af Weber efterlemnad musik.

— »Esmeralda» af engelske komponisten Goring Thomas gafs d. 27 september såsom första noviteten på Stadtteater och slog väl an på publiken. Jemte mycket onjutbart och realistiskt innehåller operan åtskilligt vackert och värdefullt.

Rotterdam. Herr Leonhard Labatt, som nu debuterat här, har firat stor triumf såsom Eleazar i »Judinnan».

Petersburg. Anton Rubinsteins »Dämonen» uppfördes å Stora teatern för 100:de gången den 13 okt. Kejsarparet hade rest in från Peterhof för att hedra kompositören, som blef entusiastiskt hyllad af publiken och otaliga gånger inropad. De kejsarliga inbjödo honom i sin loge och af ryska operans medlemmar erhöi han en lagerkrans af silfver samt en adress. — Rubinsteins opera »Der Papagei», — komisk opera i 1 akt efter en persisk saga — skall gifvas i Hamburg den 1 nov. — Fullständigt klaverutdrag med text är utkommet hos Barth. Senff i Leipzig (Pris 10 M. no.).

— Ponchiellis »Gioconda» gafs den 7 okt. med M:lle Durand i titelrolen och beredde kompositören en stor triumf.

— Sedan fru Nissen-Salomans död har Petersburgs konservatorium saknat en skicklig qvinlig professor i sång. Efter tre års fruktlösa förfrågningar på alla håll, har direktionen ändtligen beslutit sig för att till nämnda plats engagera fru Raab. Fru Raab är en af vår frejdade landsmaninna fru Nissen-Salomans mest musikaliskt begåfvade elever, hvilken sedan omkring 15 år varit den förnämsta primadonnan vid kejsarliga ryska operan i Petersburg. Förutom fru Raab äro redan förut engagerade vid kejs. konservatoriet derstädes fyra andra af Nissen-Salomans elever.

Det gifves ett själens frässeri, liksom ett sinnenas. BÖRNE.

Håg är icke talang och talang är icke konst. EÖRVÖS.

Annonser.

Maria Pettersson,

född Konow,

förut tillhörande den första svenska Damqvartett, meddelar fortfarande

Sånglektioner

efter samma skola som **M:me Christine Nilsson** och **Trebelli** studerat, hvilken skola **fullkomligt egaliserar röstens alla register** samt gör den **fast, mjuk, fyllig och klangfull**.
Träffas efter kl. 2, Drottninggatan 34, 3 tr. upp.

Undertecknad gifver från och med den 15:de dennes fortfarande undervisning i **sång** och **plastik** samt **rolers instudering**. Mottagningstimma för närmare öfverenskommelse, alla dagar från kl. 11 till 12 f. m.

Sturegatan N:o 24.

Oktober 10, 1884.

Signe Hebbe.

Fritz Arlberg,
Sånglärare.

Hovedvagtsgade 8. Köpenhamn K.

I Pianospelning

meddelar undertecknad god teknisk-musikalisk undervisning till moderat pris. Adr.: **Mälaregatan 6, n. b.** (Rosenska huset). Anmälning kl. half 12—12 f. m. 2—3 e. m.

Frans Huss.

Elkan & Schildknechts
Musik-lån-bibliotek

17 Fredsgatan 17.

Abonnementsvilkor:

För helt år	} med ett nothäfte	} 10 Kr.			
För halft år			} vid hvarje ombyte	} 7 "	
För tre månader					} 5 "
För en månad					
För en vecka	1 "				

För 2:ne nothäften erlägges dubbel afgift o. s. v.

Abonnenter i landsorten erhålla för samma afgifter dubbelt antal nothäften.

Alma Stjernbergh

Nybrogatan 11 A, 2 tr. upp,

meddelar undervisning i **Solosång**.

Anmälningstid kl. 10—12 f. m.

(G. 15072 x 1)

På **Huss & Beer's** förlag har i dag utkommit i **Musikhandeln**:Tekniska Studier
för
PEDALSPELNING

utarbetade och
Herr **O. Bolander** tillagnade
af **Lars Nilson**.

Pris 5 kronor.

Obs! Subskribenter i landsorten behagade ofördröjligen till förläggarna uppgifva adressförändring, derest sådan skett efter subscriptions-tiden, hvarefter verket franco öfversändes emot efterkraf af 5 kronor.

SECHS LIEDER

aus **Julius Wolff's**

"Tannhäuser"

componirt för eine Singstimme mit
Clavierbegleitung

von

Emil Sjögren.

Op. 12.

2:ne häften à 1 kr. 50 öre.

Taflor ur Barndomslifvet

11 Karaktärsstycken för Piano
af

A. M. Myrberg.

2:ne häften à 1 kr. 50 öre.

Obs! Prenumeranter å Sv. Musiktidning 1883, hvilka såsom gratispremie valt, men ännu icke utbetkommit ofvannämnda verk, torde afhämta detsamma i **Huss & Beers Musikhandel**.

Fem Orgel-Etuder

med utsatt applicatur och pedaltekniken till hufvudsyfte.

Komponerade

och

Hr Doktor **ASTOLF MOZART MÖLLER**

vänkskapsfullt tillagnade af

Lars Nilson.

Pris 1 kr. 50 öre.

PRELUDIER

så väl till angifna choraler i Häffners choralbok, som i alla de deruti förekommande Dur- och Molltonarter

för

Orgel

af

Aug. Lagergren,

Lärare vid K. Musik-Konservatorium, Organist i Slottskyrkan.

1:a häftet. Pris 2 kronor.

Uti **Elkan & Schildknechts**

Musikhandel

17 Fredsgatan 17

samt hos alla musik- och bokhandlare:

Instruktiv Samling

af klassiska och moderna kompositioner

för

Piano,

i fyra progressiva grader ordnad samt med fingersättning och upplysande anmärkningar försedd

af

Ferd. Bengzon,

Lärare i pianospel.

Pris för hvarje nummer eller häfte från 50 öre till 1 kr. 50 öre.

En recensent i **Stockholms Dagblad** yttrar om detta arbete:

"Samlingen består af ett hundra nummer af olika kompositörer, och dessa nummer ordnade i progressiv följd från de enklaste till de svårare. För hvarje pianolärare bör denna samling vara välkommen, då den betydligt underlättar hans möda vid valet af lämplig pianolektyr för elever, och tillika är den för den någorlunda försigkomne pianisten, med stöd af den ytterst noggranna beteckningen, ett arbete, som särdeles väl egnar sig för sjelfstudium. För bildande af elevens musikaliska smak äro vid valet af kompositioner, så vidt möjligt är, endast de bästa, så väl klassiska som moderna, komponister anlåtade, och då endast tjugufem nummer inom hvar och en af samlingens fyra grader ensamt i och för sig äro otillräckliga för att utbilda eleven till den större färdighet, som nu mera kräves af en pianospelare, äro som bihang till samlingen å hvarje häftes baksida angifna de etydvärk, som utgifvaren under sin mångåriga och berömvärda verksamhet som lärare funnit bäst passande för sitt syfte."

INNEHÅLL: Signe Hebbe (m. porträtt & facsimile.) — L'étude du chant. — Jean Becker. — Om kvintförbudet. — Följetong: Anekdot om Boieldieu. — Musikpressen. — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Annonser.